

Klasse af Landets Borgere bliver mistænkeliggjort hos en anden, der ikke har Indsigt til at domme saa klart, som ønskeligt kunde være, om disse Forhold; vi have paa den anden Side meent, at det virkelig vilde være i høi Grad at beklage, naar saadan en Forstjæl skulde benyttes til at ophidse en stor Deel af Landets Borgere mod hinanden, at det er Forhold, der gribe ind i Statens Velvære og Communernes Interesse paa en saadan Maade, at man væsentlig maa ønske, jo før jo heller at faae hævet Rilden til de Ulemper, jeg saaledes med faa Ord har antydnet. Idet nu altsaa Udvalgets Medlemmer med denne Anskuelse for Die gik ind paa nærværende Lov, maatte man stille sig 2 Opgaver; for det Første, at komme paa det Rene med, hvorvidt Tale her er om et reelt Privilegium af den Besskaffenhed, at det ligger udenfor den tilkommende Lovgivnings Omraade, et Privilegium, som man ikke uden Retskrænkelse i egentligste Forstand kan gjøre Indgrib i, uden ialtsald mod fuldstændig Erstatning. Det andet Spørgsmaal, som foreslaae, var — under Forudsætning af, at det første besvaredes benægtende — om der dog ikke ialtsald var høiere Retfærdigheds- og Billighedshensyn, fremgaaede af den hidtil bestaaende Lovgivning og de hidtilværende factiske Forhold, som bød at ordne dette Forhold i Fremtiden paa en saadan Maade, at man ikke slog en Streg over de Forretligheder, hvorom der var Spørgsmaal, uden at gjøre Overgangen til den nye Tingenes Tilstand taalelig for Bedkommende, uden ialtsald paa det Punkt, hvor stærke Grunde tale derfor, ved en billig Afsløsning at fremkalde et Resultat, som dog ikke kunde siges at have Retfærdigheden og Billigheden ganske mod sig. Ved nu at gaae ud fra disse 2 Synspunkter er Ud-

valget kommet til det Resultat, man har udtalt i Betænkningen. Man har paa alle de forskjellige Stadier af Sagen været af den Mening, at der ikke kunde være Spørgsmaal om det første; derimod har man antaget, at der vel kunde være Spørgsmaal om det sidste i Henseende til eet Punkt i Sagen, nemlig det med Hensyn til Udjevningen af de communale Byrder, hvilke allerede efter den ældre Lovgivning, som ogsaa efter deres Natur og Besskaffenhed, stille sig paa en eiendommelig Maade, som efter vor Formening medfører, at der ikke kan være Tale om Afsløsning i denne Henseende. Mere tvivlsomt fandt vi det i Henseende til de offentlige Afgifter, som høre under Lovforslagets 11te Paragraph, og blandt hvilke Fourageafgiften staaer som den betydeligste af de Byrder, om hvis Udjevning der forsaavidt er Tale. Men vi nærede det Haab, at, imod at det privilegerede Hartkorn kom til at deeltage i denne væsentligste Afgift, vilde paa den anden Side en retfærdig Udjevning af Forholdet med Hensyn til Udredelsen af Heste til Armeen finde Sted, og, om vi end ikke antog det Sidste for at kunne opveie det Første, saa formeen- te vi dog, at, naar ogsaa den sidste Byrde blev udjævnet, fremgik deraf en saadan Tingenes Stilling i Fremtiden, at man derved burde lade det beroe. Vi ere nu rigtignok blevne skuffede i vor Forventning i denne Henseende ved det Udfald, som Loven om Udredelse af Heste til Armeen har faaet i det andet Thing med en meget ubetydelig Majoritet; men vi nære det Haab, at denne Lov kan blive optaget igjen, at den kan blive forelagt i en senere Session af Rigsdagen, og at der da vil fremkomme et Resultat, som mere fyldestgjør, hvad vi antage for at være retfærdigt i denne Retning.